

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Gminy M. G.**

przeciwko: **M. D.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Gminy M. G. na rzecz pozwanego M. D. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powód Gmina M. G. wniosła o zasądzenie od pozwanych E. G., P. H., M. D. i J. D. solidarnie kwoty 32.486,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 18 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz o obciążenie pozwanych obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że jest właścicielem lokalu położonego w G. przy ul. (...), który to lokal został nabyty przez Gminę M. G. nieodpłatnie od (...) Państwowych S.A. oraz podał, że lokal ten z dniem 29 grudnia 2004 r. stał się lokalem komunalnym. Powód wskazał także, że w okresie objętym pozwem wraz z E. D. (który wstąpił w stosunek najmu na podstawie umowy najmu mieszkania funkcyjnego z Dyrekcją (...) w G.) przedmiotowy lokal wspólnie z najemcą użytkowali wszyscy pozwani. Powód wyjaśnił, iż zgodnie z umową najmu oraz ustawą z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego pozwani byli zobowiązani do uiszczania czynszu i innych opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowanym lokalem oraz że zgodnie z regulacją art. 688¹ kc odpowiedzialność pozwanych za zaległości jest solidarna.

Nadto powód podał, że z uwagi na zaległości w opłatach umowa najmu została rozwiązana z dniem 31 sierpnia 2008 r. oraz że żądanie pozwu obejmuje należność z tytułu czynszu i opłat za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. w łącznej wysokości 15.968,51 zł oraz sumę skapitalizowanych odsetek naliczonych od tej należności za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 30 września 2015 r. w łącznej kwocie 16.518,26 zł. (pозew - k. 2-5).

Nakazem zapłaty z dnia 9 lutego 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty z dnia wydany w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 10229/15 – k. 42).

Powyższy nakaz zapłaty pozwany został przez Sąd doręczony pozwanemu M. D. w trybie art. 139 §1 kpc na wskazany przez powoda, jako miejsce zamieszkania pozwanego, adres: ul. (...) w G. i uznany za skutecznie doręczony z dniem 9 marca 2016 r. (vide: koperta - k. 44).

Następnie, na skutek wniosku pozwanego M. D. o skuteczne doręczenie mu wydanego w sprawie nakazu zapłaty (motywowany tym, iż znajdująca się w aktach sprawy kierowana do niego korespondencja została skierowana na adres, pod którym pozwany, jakkolwiek był zameldowany, to jednak faktycznie nie zamieszkiwał), zarządzenie o uznaniu przesyłki znajdującej się w kopercie na k. 44 akt sprawy za skutecznie doręczoną zostało przez Przewodniczącego uchylone, a odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 21 marca 2016 r. (vide protokół rozprawy z dnia 21.03.2016 r. - k. 82). Zarówno z treści zeznań przesłuchanego w sprawie świadka A. K., jak i samego pozwanego wynikało bowiem, że od lutego 2012 r. pozwany stale zamieszkiwał w użyczonym mu przez szwagra mieszkaniu położonym pod adresem przy ul. (...) w G.. Okoliczność tą potwierdzały także przedstawione przez pozwanego dokumenty w postaci kierowanej do niego korespondencji na adres przy ul. (...). Z uwagi na powyższe pierwotne doręczenie pozwanemu odpisu pozwu pod adresem jego zameldowania zostało przez Sąd uznane ostatecznie za nieskutecznie dokonane, wskutek czego zostało uchylone zarządzenie stwierdzające prawomocność wydanego w sprawie nakazu zapłaty w stosunku do pozwanego M. D.. Dokonując powyższych czynności Sąd miał na względzie, iż przepisy kodeksu postępowania cywilnego możliwość uznania za skutecznie doręczoną przesyłki sądowej w trybie art. 139 §1 kpc (a więc w przypadku nieodebrania jej przez adresata pomimo dwukrotnej awizacji przez urząd pocztowy) warunkują okolicznością skierowania tej przesyłki na aktualny w dacie awizacji adres zamieszkania adresata, pod którym ma on rzeczywistą możliwość jej odebrania. Adres zamieszkania nie jest zaś równoznaczny z adresem zameldowania. Podkreślić należy, iż samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, służy wyłącznie celom ewidencyjnym i nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Z zameldowaniem nie jest związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania; jakkolwiek zameldowanie może być uznane za jedną z przesłanek do wyciągnięcia prawidłowego wniosku, a więc ułatwiających ustalenie miejsca zamieszkania. (np: postanowienie SN z dnia 26.03.1973 r. sygn. akt I CZ 38/73, LEX nr 7234, postanowienie SN z dnia 03.05.1973 r. sygn. akt I CZ 48/1973. LEX nr 7250, postanowienie NSA z dnia 15.02.2006 r. sygn. akt I OW 231/05, LEX nr 201525).

W okresie dwóch tygodni od daty doręczenia pozwanemu odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i jego załączników pozwany M. D. wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa z uwagi na przedawnienie roszczenia objętego pozwem oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. (sprzeciw – k. 83-84v)

W odpowiedzi na sprzeciw powód, nie ustosunkowując się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu, podtrzymał żądanie pozwu w całości. (pismo powoda z dnia 05.06.2017 r. - k. 90).

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umowa najmu dotycząca lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...), została rozwiązana z dniem 31 sierpnia 2008 r.

Wysokość czynszu i pozostałych opłat związanych z korzystaniem z tego lokalu przez jego najemcę i osoby wspólnie z nim zamieszkujące w okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. wyniosła łącznie 15.968,51 zł, natomiast suma skapitalizowanych od tej należności odsetek za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 30 września 2015 r. odpowiadała kwocie 16.518,26 zł. (okoliczności bezsporne)

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przez powoda w dniu 18 grudnia 2015 r. (dowód: prezentata sądowa - k. 2).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na uwzględnienie przez Sąd zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu.

Zasadnie bowiem pełnomocnik pozwanego podnosił, iż czynsz najmu, jak i pozostałe opłaty związane z korzystaniem z wynajętego mieszkania stanowią roszczenia okresowe, których termin przedawnienia, zgodnie z regulacją art. 118 kc wynosi 3 lata. Objęte żądaniem pozwu roszczenie o zapłatę tych należności (obejmujących okres od 1 stycznia 2006 r. do 31 sierpnia 2008 r.) ulegało więc przedawnieniu najpóźniej z upływem dnia 31 sierpnia 2011 r. Pozew w przedmiotowej sprawie powód wniósł zaś już po upływie tego terminu. Uczynił to bowiem dopiero w dniu 18 grudnia 2015 r., a więc po ponad czterech latach od upływu terminu przedawnienia, a tym samym ponad siedmiu latach od wymagalności najpóźniej powstałego roszczenia o zapłatę czynszu i opłat za miesiąc sierpień 2008 r.

Z upływem dnia 31 sierpnia 2011 r. uległo także przedawnieniu dochodzone przez powoda roszczenie o zapłatę sumy skapitalizowanych odsetek. W tym zakresie Sąd podzielił w całości przywołaną przez pełnomocnika pozwanego uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydaną w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149) zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie, iż stosownie do treści art. 117 §2 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia oraz uwzględniając okoliczność, iż w niniejszej sprawie pozwany M. D. podniósł zarzut przedawnienia, który to zarzut w toku postępowania okazał się zasadny, Sąd na mocy art. 117 §2 kc w zw. z art. 118 kc w punkcie I wyroku powództwo oddalił, jako przedawnione.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, na podstawie art. 98 §1 kpc w zw. z art. 108 kpc został obciążony obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu, na który składał się zwrot koszt zastępstwa procesowego, który - w związku z regulacją §21 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) określającą, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji - został ustalony w oparciu o wysokość stawki minimalnej określonej w §6 pkt. 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) - pozew w niniejszej sprawie został bowiem wniesiony w roku 2015. Na kwotę zasądzonych na rzecz pozwanego kosztów procesu składała się także kwota 17 zł przyznana tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez pozwanego w związku z uiszczeniem opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego.